

- I**ncipiunt capitula libri sexti:
i De eo quod ap[osto]lus ait: x[ristu]m dei virtutem
 et dei sapientiam
ii De patre et filio h[oc] solū non dici illud de
 illo quod non ambo simul sunt: Deus enim
 de deo: bonus de bono: virtus de vir-
 tute et filii sunt recte d[icitu]r: p[ater] aut[em] de p[atre]
 aut filius de filio et non ambo simul
 sunt: non potest dici.
iii De unitate filij cum patre et nostra in-
 vicem nobiscum.
iiii Pares in quacunq[ue] virtute nō posse in
 ceteris esse dissiles: ac si h[ab]eant e[qu]itas in
 animis rep[er]it h[um]anis: m[ul]to incōpabi-
 li[us] e[st] manere in incōmutabili et na-
 q[ue] substantia quod ē deus trinitas
v De sp[iritu] sancti unitate cū p[atre] et filio.
vi De natura corporea et creatura spirita-
 li: q[ui] simplices non sunt: quia nec in-
 cōmutabiles.
vii De simplici et incōmutabili e[ss]entia dei:
 q[ui]s multipliciter s[ecundum] substantiam
 nominetur
viii Trinitatē deitatis nullo mō triplicē e[ss]e
 dicendā: q[ui] nec tria ibi pl[ur]a sūt q[ui] vnū
 nec vnū min[us] q[ui] tria.
ix De solo vero deo patre et filio et sp[iritu]
 sancto.
x De s[an]c[t]a s[an]c[t]i b[ea]t[us] h[ilarij] q[ui] in trinitate p[er]sona-
 rū p[ro]prietatē intelligit demonstrasse.
Incipit liber sextus.
 De eo quod ap[osto]lus ait x[ristu]m dei virtutem
 et dei sapientiam.

Capitulum I.
 Qualitate patris et filij et sp[iritu] sancti purant nonnulli
 ex h[is] impediri q[ui] min[us] intelli-
 gat: q[ui] scriptū est: x[ristu]m dei
 virtutē et dei sapientia[m]: vt
 tō nō videat e[qu]itas: q[ui] nō
 ē p[ater] ip[s]e virt[us] et sapientia: s[ed]
 genitor virtutis et sapientie. Et reuera nō me-
 diocri intentōe q[ui] solet: quō dicat de virtutis
 et sapientie p[ater]. Sit enim ap[osto]lus: x[ristu]m dei virtutem
 et dei sapientia[m]. Et hinc nonnulli n[on] aduersum
 arrianos hoc mōd[us] ratiocinati sūt: eos dūtaxat
 q[ui] p[ater] se aduersū catholicā fidē extulerūt. Nā
 ip[s]e arr[ianus] dixisse fert[ur]. Si filius ē: nat[us] ē: si nat[us] est
 erat temp[us] q[ui] nō erat filius: nō intelligēs etia[m]
 natū e[ss]e: deo sempiternū e[ss]e: vt sit coetern[us] p[ater]
 filij: sicut splendor q[ui] gignit ab igne atq[ue] diffū-
 dit: coe[ss]us ē illi: et e[ss]e coeternus: si e[ss]e ignis
 eternus. Nā quidā posteriores arriani abie-
 cerūt istā sententiā: falsiq[ue] sunt: non ex t[em]p[or]e ce-
 pisse filiū dei. Sed inter disputatōes quas ha-

bebant n[on] aduersum eos q[ui] dicebant: erat t[em]p[us]
 q[ui] nō erat filius. Nāc etiā nonnulli ratiocinatōz
 inferebāt. Si dei filius: virtus et sapientia dei est: **Ubi sup[er].**
 nec vnq[ue] de[us] sine virtute et sine sapientia fuit:
 coeternus ē deo p[ater] filij. Dicit aut[em] ap[osto]lus: x[ristu]m
 dei virtutē et dei sapientia[m]. Et deū aliq[ui] nō ha-
 buisse virtutē aut sapientia[m]: demētis ē dicere: **Ubi a.**
 Nō igit[ur] erat t[em]p[us] q[ui] nō erat filius. Que ratioci-
 natio ad id cogit: vt dicamus deū patrē nō e[ss]e
 sapientē: nisi habendo sapientia[m] quā genuit:
 non existendo p[ro] se p[ro] ip[s]a sapientia. Deinde si
 ita ē: filius q[ui] ip[s]e sicut d[icitu]r: deus de deo: lumē de
 lumine: videndū est vtrū possit sapientia d[icitu]r sa-
 pientia dici: si nō est de[us] p[ro] ip[s]a sapientia: s[ed] t[er]m[in]i
 genitor sapientie. Sed si tenemus: cur non et
 magnitudinis sue: et bonitatis: et eternitatis:
 et o[mn]ipotētie sue generator sit: vt nō ip[s]e sit sua
 magnitudo: et sua bonitas: et sua eternitas: et
 sua o[mn]ipotentia: sed ea magnitudine magnus
 sit quā genuit: et ea bonitate bonus: et ea eter-
 nitate eternus: et ea o[mn]ipotentia o[mn]ipotens que
 de illo nata est: sicut nō ip[s]e sua sapientia ē: sed
 ea sapientia sapiēs est que de illo nata est. Nā
 illud non est formidandū ne cogamur m[ul]tos
 filios dei dicere: p[ro]pter adoptionē creature coe-
 ternos patri: si magnitudinis sue genitor est:
 et bonitatis: et eternitatis: et o[mn]ipotentie. Huic
 enim calūnie facile r[ati]o d[icitu]r: sic nō efficit: q[ui] mul-
 ta noiata sunt: vt ille multoz filioz: um coeter-
 norum sit p[ater]: quē admodū nō efficitur: vt duo-
 rum sit: cū dicitur x[ristu]s dei virtus: et dei sapientia.
 Eadem quippe virtus que et sapientia: et
 eadem sapientia que virtus est. Ita ne igitur
 etiā de ceteris: vt eadem sit magnitudo q[ui] vir-
 tus: et si qua alia: que vel si supra cōmemorata
 sunt: vel cōmemorari adhuc possunt.

De patre et filio hoc solū non dici illud d[icitu]r illo
 quod non ambo simul sunt: Deus enim de deo:
 bonus de bono: virtus de virtute: quod siml[iter]
 sunt recte dicitur: pater aut[em] de patre: aut filij
 de filio quod non ambo simul sunt non potest
 dici.

Capitulum II.

Ed si non dicitur in seip[s]o: nisi quod
 ad filiū d[icitu]r: id est p[ater] vel genitor: vt p[ri]-
 cipij eius: Si etiā gignens ei quod
 de se gignit: consequēter principij ē. Quicquid
 aliud d[icitu]r: cum filio dicitur: vel pot[er] in filio: siue
 magnus ea magnitudine quā genuit: siue iu-
 stus ea iusticia quā genuit: siue bonus ea bo-
 nitate quam genuit: siue potens ea potentia
 vel virtute quam genuit: siue sapiens ea sapi-
 entia que in genuit. Magnitudo autem ipsa:
 non dicitur pater: sed magnitudinis genera-
 tor. Filius vero sicut in seip[s]o dicitur filius: q[ui]d